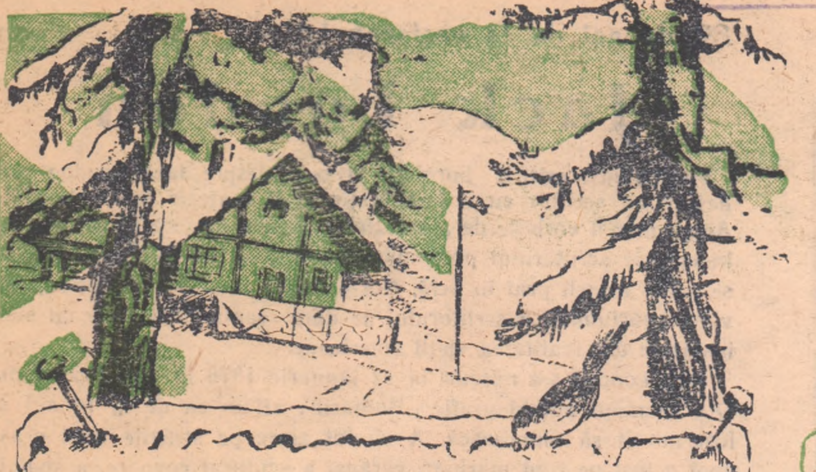
Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 6 (462) miercuri 18 ianuarie 1956 * 4 pag. 15 bani

DIN TABĂRĂ

In tot timpul vacanței de iarnă, în orașul Sinaia au răsunat glasurile pionierilor care își statorniciseră aici tabăra de iarnă.

Zece zile de-a rîndul ei au respirat aerul cu miros plăcut de rășină, au cutreierat munții ori au petrecut clipe de joc și lectură în sala de club, amenajată în clădirea fostului cazinou.

O dată, un grup de tineri scriitori, membrii ai organizației de bază U.T.M. a Uniunii Scriitorilor, a poposit în tabără. Cele văzute aici au fost zugrăvite de ei în reportaje, povestiri, poezii. Publicăm mai jos cîteva dintre aceste scrieri.

Amintire de neuitat

de MIRA IOSIF

Iți amintești de seara Anului Nou, cînd te-ai plimbat împreună cu părinții — sau poate erai cu niște prieteni pionieri — prin piețele Pomului de Iarnă? Desigur n-ai uitat. Nu i-ai uitat nici pe acei turiști sovietici cu care te-ai întîlnit chiar lîngă un Moș Gerilă. Cum s-ar putea sa-i uiți? Le-ai spus doar atîtea lucruri, amestecîndu-ți vorbele cu niște cuvinte rusești (la limba rusă ai 3) te-ai fotografiat, cu ei împreună, ai transmis salutări pionierilor sovietici și din R.S.S. Lituaniană te-ai îmbujorat nițel (nici la geografie nu stai strălucit și nu erai sigur de tot unde e așezată această republică sovietică!).

Iți mai amintești ce i-ai spus tatei în tramvai, în drum spre casă: ...„Ce crezi, ei vor povesti la Moscova și la Vilna despre copiii de la noi? Păcat că nu le-am recitat o poezie. Ce crezi, tată, nu le-am făcut o impresie proastă? E doar vorba despre pionierii romîni!"

...La Sinaia, în tabăra de iarnă, au avut prilejul să se întîlnească cu pionierii fruntași la învățătură, aflați acolo la odihnă.

Vreau să-ți povestesc și ție cum a decurs acea întîlnire, care va rămîne în amintirea participanților ca o zi de neuitat.

„In republica noastră n-avem munți — spunea scriitorul pentru copii Micolos Ciutkis — și pionierii noștri m-au rugat să mă uit cu atenție la munți, dar cu și mai multă atenție la pionierii romîni și să le povestesc la înapoiere despre ei"...

Spre marea bucurie a oaspeților, și desigur și mai mare a pionierilor, cuvintele scriitorului sovietic aproape n-au avut nevoie de traducător. Aceasta înseamnă că pionierii își merită pe deplin „cincii" de la limba rusă.

In liniștea încărcată de emoție, ei au aflat fapte interesante din viața copiilor din R.S.S. Lituaniană, despre munca lor școlară, despre vacanțele din tabere și despre un băiețel rămas fără picioare din pricina războiului și care a învățat din „Povestea unui om adevărat" cum trebuie să-și trăiască viața. Dănescu Sonia din clasa a VI-a din Tîrgoviște nu numai că a vorbit prima, dar s-a adresat direct în rusește.

...Apoi întrebările și luările la cuvînt au început să curgă. Boncaciu Constantin a avut curaj să meargă pe scenă și să recite o poezie.

Să nu crezi însă că numai cîntece pionierești au răsunat în sala aceea din Sinaia. Și oaspeții au cîntat. La rugămintea pionierilor, ei au făcut cunoscute cîteva frumoase cîntece populare.

Și mai trebuie să știi că oaspeții sovietici nu vor păstra numai fotografia ta făcută la stînga unui Moș Gerilă... Ei vor păstra în fotografii imaginea pionierilor de la Sinaia: chipul unui pionier recitînd o poezie de Isacovski, fețele îmbujorate ale celor ce cîntau, gorniști cu trîmbițile și grupul de pionieri care le-au adus cravate roșii în dar.

Fii liniștit, deci, pionierii romîni nu s-au făcut de rușine; iar tu, dacă cumva, din întîmplare, te vei mai întîlni pe stradă cu acei turiști, poți să le spui fără sfială că ești hotărît să înveți mult mai bine pe pătrarul acesta.

Un lucru „neînsemnat"

de AL. O. ZOTTA

Coborau din munți.

Băieții, cu obrajii frăgeziți de aerul tare, iuțeau pasul pentru a nu întîrzia la masă. Nu c-ar fi fost niscai mîncăi, dar se temeau să nu încalce programul taberei.

Și așa, mai c-o goană pe-un platou, mai c-un cîntec vesel, vremea trecea luînd cu dînsa cîte-o bucată din drum. Iar în ceea ce privește cîntecele, avea grijă instructorul Fieraru să fie cît mai multe și cît mai frumoase.

Au ajuns așa în dreptul unei oarecare case de odihnă. De aici pînă-n tabără nu mai era mult, dar au stat totuși la un mic popas. In fața clădirii, un autocamion tocmai descărca o grămadă de lemne de foc și un tovarăș de la casa de odihnă începuse să le care. Nu mai era nimeni prin preajmă; oaspeții casei de odihnă se aflau într-o excursie.

Cei optsprezece pionieri, împreună cu instructorul, făcură front în fața acestui tablou. Mai întîi admirară autocamionul, îi aflară marca și își dădură cu părerea asupra calității motorului, cauciucurilor. Tovarășul care căra lemnele îi privi în fugă și-și văzu de lucru. Cei optsprezece plus unu tușiră ca din întîmplare și-și schimbară greutatea de pe un picior pe celălalt... Era timpul să se grăbească spre tabără, dar ceva îi țintuia mai departe în loc. Oare calitatea motorului și elasticitatea cauciucurilor îi îndemna în clipa de față să se abată de la programul taberei?

Pe neașteptate, Ilie Tudor de la Școala 61 mixtă din București spuse patru cuvinte, care avură efectul „magic" de-a exprima gîndurile tuturor:

Toată lumea la lucru!

La urmă, cînd pe locul grămezii descărcate din autocamion nu mai erau decît cîteva așchii, băieții se șterseră pe mîini, priviră-n jur cu ochi de gospodari și ...dispărură-n vale către tabără. Iuțiră zdravăn pasul. Cum erau buni sportivi, reușiră să ajungă chiar la vreme în sala de mese, unde luară loc, tihniți, fără vorbă ca și cum între timp s-ar fi petrecut un lucru cu totul neînsemnat.

Dacă vreți să aflați și alte întîmplări din tabără citiți în pag. a IV-a.

Ajutorul detașamentului

La fiecare sfîrșit de pătrar, detașamentul clasei a IV-a B de la Școala nr. 23 fete din București ține o adunare mai deosebită. Firește, după ce s-a sfîrșit pătrarul sînt multe de discutat, și mai bune, și mai rele...

De pildă, la ultima adunare, întregul detașament a fost bucuros. A avut și de ce. Pe cel de-al doilea pătrar, nici o pionieră sau școlăriță nu a luat vreo medie de 2. Detașamentul le-a ajutat să se îndrepte și pe cele care rămăseseră în urmă.

Cîte nu poți învăța într-o asemenea adunare! Știrler Maria, cea mai bună elevă din clasă, a povestit celorlalte cum își organizează timpul pentru lecții. Toți credeau că Știrler învață toată ziua, de aceea știe totdeauna. Dar a ieșit la iveală că ea își împărțea timpul în așa fel, că-i rămînea vreme și pentru joacă, și pentru filatelie, care-i plăcea grozav.

Cum de poate Nestor Ruxandra să învețe atît de bine la istorie? (...care, fie vorba între noi, multor școlari li se pare o materie cam grea). Aceasta au aflat-o chiar din gura ei...

„Deci, nu e grozav de greu să înveți la istorie. Trebuie să citești însă cu răbdare, să povestești cu glas tare ce-ai citit și să revezi și notițele".

Deși s-ar părea că toate merg ca pe roate în detașament, lucrurile nu stau tocmai așa: uite, abia a început pătrarul al treilea, și Marinescu a și luat un doi la matematică. Se vede că „a ostenit", învățînd pe pătrarul doi... Sau una din fete, care-i foarte bună la învățătură, președintă de grupă, țipă și îmbrîncește fetele!

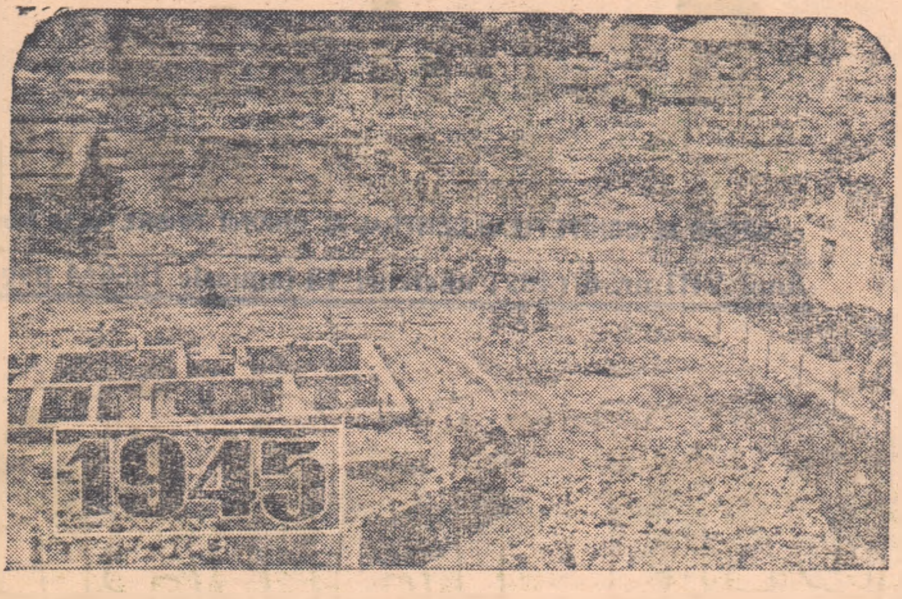
Să vedem acum ce și-a propus detașamentul să facă pentru viitor. In primul rînd vor folosi mai mult gazeta de perete și caricaturile. Curățenia clasei trebuie neapărat îmbunătățită. A fost făcută și o propunere, venită, firește, din partea Mariei Știrler: să se înființeze un cerc de filatelie. Asta o să ajute mult și la învățătură. Veți vedea!

Iar în încheiere, pionierele au cîntat, au spus o poezie și surpriză... un mic recital de pian dat de Muscă Rodica și Lupan Corina.

AL. MIHU

VARȘOVIA

La 17 ianuarie 1945, detașamentele eroice ale Armatei Sovietice și polone au alungat armatele hitleriste, eliberînd Varșovia.

Un morman de ruine, așa arăta capitala Poloniei, după cel de al doilea război mondial, dezlănțuit de imperialiștii germani. Astăzi însă, Varșovia a renăscut mai frumoasă ca oricînd.

Dragostea întregului popor pentru capitala sa și voința hotărîtă a puterii populare au redat Varșoviei viața.

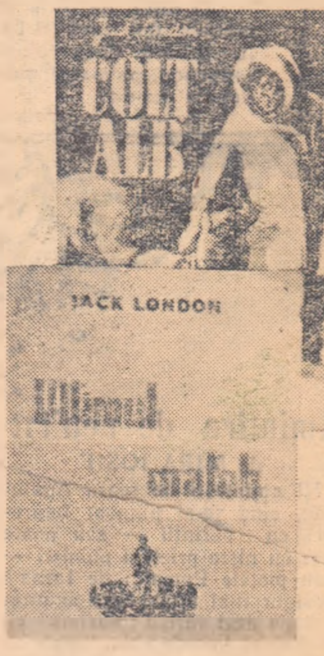

80 de ani de la nașterea lui

Jack London

Mulți dintre criticii burghezi vorbesc despre Jack London ca despre un scriitor cu o imaginație și o fantezie foarte bogată. Acești domni vorbesc de „fantezie" pentru a ne face să credem că în operele scriitorului predomină fantezia și nu adevărul. Nu ni se poate azvîrli praf în ochi. Noi oamenii cinstiți care cunoaștem viața zbuciumată a scriitorului ne dăm seama că operele lui sînt inspirate din realitatea vieții americane.

Jack London s-a născut la 12 ianuarie 1876 în San Francisco. Din romanul autobiografic „Hoinarii", aflăm că de la 10 ani a fost nevoit să muncească. A vîndut ziare pe străzile unui oraș apoi a fost pe rînd marinar, cărăuș, a scuturat covoare, a spălat ferestre, a fost muncitor la o fabrică de conserve și într-o spălătorie chimică. Iată ce spune scriitorul despre această perioadă: — „Viața era o problemă de hrană și de adăpost. Pentru hrană și adăpost oamenii vindeau ce puteau. Negustorul vindea ghete, politicianul își vindea demnitatea, muncitorul își vindea puterea de muncă". — Scriitorul a călătorit mult. A fost în China, Africa, Japonia și Anglia. A simpatizat pe oamenii din popor dintre care făcea și el parte. Ispășind laolaltă cu aceștia pe nedrept închisoarea, a simțit chinul foamei și al frigului alături de ei. In cărțile sale demască justiția americană, arată cum muncitorii care erau dați afară din fabrici erau siliți să ia drumul vagabondajului. Aceștia erau apoi închiși pentru vagabondaj pentru că-și „părăsiseră" serviciul. La judecată n-aveau voie să scoată vreun cuvînt pentru a se apăra... Oamenii pot cerceta că ceea ce a scris Jack London nu este fantezie. Scriitorul îi îndeamnă să caute în registrele deținuților din penitenciarul Erie unde figurează și numele lui.

Dragi cititori, străduiți-vă să cunoașteți viața și opera marelui scriitor american Jack London. Vă așteaptă „Colț alb" puiul de lup care după multe suferințe a reușit să recunoască superioritatea și bunătatea omului, „Ultimul meci" al unui neîntrecut boxer hotărît să părăsească sportul american în care șarlatanii înșeală încordarea spectatorilor și încă multe alte cărți care vor să vă dea învățăminte și să stea la căpătîiul copilăriei și tinereții voastre.

Elena DRAGOȘ

Porumbeii unității

De cîțiva ani, a devenit ceva obișnuit pentru noi să îngrijim de porumbeii unității. Odată cu sosirea frigului, ne-am sfătuit unde să adăpostim prietenii înaripați, cu ce să-i hrănim iarna.

In fiecare zi, un detașament din unitatea noastră face de serviciu. Dis de dimineață, „părinții porumbeilor", pionierii care sînt de serviciu în ziua aceea, le aduc porumb sau mei, le dau de mîncare și le curăță coliviile.

Ne place să privim mai ales cum porumbeii se strîng grăbiți în jurul nostru, ca să-și primească hrana.

După ce se satură, se învîrtesc printre noi, parcă mulțumindu-ne, și apoi pornesc în zbor voios printre pomii desfrunziți ai grădinilor.

Tot noi pionierii le-am construit și coliviile în care-i găzduim acum.

Ni-s dragi porumbeii și îngrijim cu bucurie de ei.

Elisabeta KRALL
Școala de 7 ani nr. 1
comuna Lenanheim
raionul Sînnicolaul Mare

O piesă de teatru pentru pionieri

La Teatrul Național „I. L. Caragiale" se joacă piesa „Trestiile de Aur" de Mioara Cremene

Cortina s-a ridicat ușurel. In fața spectatorilor, Delta prinde să trăiască împreună cu locurile și oamenii săi care cu hărnicie temeinicesc o viață mai bună. In piesa aceasta autoarea vorbește mai cu osebire despre copiii din satul „Mila 21": despre Tomca, pionierul liniștit dar curajos și despre prietenii săi de nădejde Costea, Eftimie, Lența. Pe aceștia îi îndrăgești de odată și-l urăști din suflet pe Pricop chibeicarul care cu ai săi face tot ce-i stă în putere pentru ca să țină satul pe loc și să-l fure. Comuniștii însă știu să-i vină de hac...

Privind, ai și uitat că ești la teatru. E meritul acestui grup de actori tineri în frunte cu Raluca Zamfirescu-interpreta rolului lui Tomca, — pentru că ei ne fac să trăim din plin întîmplările strașnice din satul pescăresc, ei ne fac să rîdem, să ne încruntăm sau chiar să ne ștergem pe furiș cîte o lacrimă. Nu trebuie să uităm nici de Bobic, cîinele care pe scenă se poartă ca un adevărat actor.

O scenă din timpul spectacolului. Tomca împreună cu prietenul său Bobic.

In castelul DE CRISTAL

De-altfel nici nu știu de ce se numește „Grota peștilor". I se putea spune tot atît de bine „Grota broaștelor", „a melcilor" sau „a scoicilor", căci printre locuitorii lacului din grotă se numără și aceștia. De bună seamă că peștii îi atrag mai mult, pe copii prin ciudățeniile lor. Dar nu voiam să ajung la pești fără să spun mai întîi că grota asta e tare frumoasă. Așezată într-un colț pitoresc de munte, te primește cu ușile larg deschise. Nu departe de intrare e lacul. Etajul grotei e iluminat ca o sală de primire. Stalactitele și stalacmitele stau gata să se unească pentru a întregi coloanele sălii.

Să nu vă închipuiți însă că grota aceasta se află în nu știu ce masiv muntos. E vorba de „Grota peștilor" din laboratorul de științele naturii „Castelul de cristal", cum îi spun cu mîndrie băieții.

E ORA PRÎNZULUI

Deasupra lacului din grotă e lumină, o lumină puternică.

Peștii se grăbesc să ajungă repede la suprafața apei, ghiontind broaștele care le stau în cale. Iată-i sus: se îmbulzesc cu gurile deschise, așteptînd hrana. De astă dată însă sînt păcăliți. Băieții rîd de graba lor și vor să-i mai necăjească puțin.

— Nu-s proști peștii noștri, spune un băiat dintr-a V-a, s-a aprins lumina și ei știu că li se va da de mîncare. Tovarășul profesor de științele naturii care se afla printre ei, îl auzi.

— Peștii aceștia nu sînt nici proști nici deștepți îl lămuri el. E vorba de obișnuință. Cei dintr-a VII-a au urmărit zi de zi cum li s-a format această obișnuință. La început veneau la suprafața apei numai cînd simțeau plutind hrana. Apoi am făcut încercarea ca în timp ce le dădeam de mîncare, să aprindem în apropiere un bec. O bucată de vreme după aceea, de cîte ori le dădeam de mîncare, aprindeam și becul. Iar acum e de-ajuns numai să aprindem lumina, că ei și dau fuga spre suprafața apei să-și caute hrana. Dar despre lucrul acesta și voi și cei dintr-a VII-a veți afla mai tîrziu. Acum e bine să vă notați amănunțit observațiile în jurnalele voastre. Așa veți învăța mai ușor despre reflexele condiționate.

CE SĂ FACEM?

„Iată o șopîrlă care nu hibernează. A intrat o scurtă vreme în amorțire, iar acum foșnește printre frunzele uscate ca o săgeată. Bine bine, poate să se plimbe dacă-i place, treaba ei, dar o să consume energie. Ii trebuie deci hrană, musculițe multe, și acum, iarna, de unde să le luăm?..." Cam așa gîndea Dan dintr-a VII-a, privind țintă la șopîrlă.

— Mare încurcătură cu șopîrla asta, le-a spus el colegilor. In laboratorul nostru stă la căldură, dar o să moară de foame. Ce să facem?

— S-o dăm afară. propuse Viorel. Pe un frig ca ăsta, precis va intra în amorțire, va hiberna și se va trezi la primăvară. Așa îi salvăm viața

— O vom lăsa totuși în acvariul nostru, le veni și de data asta în ajutor tovarășul profesor. Vom observa în fiecare zi ce se întîmplă. N-o vom putea hrăni în chip deosebit, că n-avem cu ce. Dar să vedem, va trăi oare dacă nu intră în hibernare?

PAGINI DE JURNAL

Fiecare băiat din școală ar sta cît mai mult timp în „Castelul de cristal". Care mai de care vrea să rămînă singur, să urmărească în liniște viața animalelor și a plantelor de aici.

Dan Danielopol dintr-a V-a nu se mai îndură să plece din laboratorul de științele naturii, nici seara tîrziu. Pînă la urmă a luat hotărîrea să-și închegheze acasă un colț viu. Așa a și făcut. Terariul stă acum la loc de cinste. Iar în jurnalul său poți citi:

2 iulie. Azi am amenajat terariul pentru șarpele meu. In lada pe care am construit-o am pus. mușchi și două talere cu apă și hrană.

7 iulie. Șarpele a început să năpîrlească. Am văzut cum i se desprinde pielea de pe cap

8 iulie. Cît e ziua de mare, bietul șarpe se freacă de peretele lăzii și taler.

11 iulie. Gata. Șarpele meu are acum o haină nouă, strălucitoare. A lăsat în urmă cojocul vechi de piele uscată, ca un deget de mănușă foarte lung. Pe el se mai văd urmele solzilor și diferite desene

15 iulie. Cîtva timp după năpîrlire credeam că șarpele meu e bolnav. Stătea într-o adîncă somnolență. După ce pielea i s-a mai întărit, el și-a recăpătat suplețea și vioiciunea.

. . . .

Insemnări interesante poți citi în jurnalele multor tineri naturaliști din Școala de 10 ani băieți nr. 12, din București. Așa sînt ei, pasionați pentru științele naturii. Și n-ar fi de mirare ca peste cîțiva ani să auzim despre unii că lucrează ca destoinici cercetători în acest domeniu

Florica BALAN

In ajutorul activului pionieresc

DOUĂ BUNE PRIETENE

— Să le criticăm — propuse o pionieră.

— Foarte bine — o aprobă alta — să le silim să scrie corect.

— Mai bine le-am scoate pe toate în fața detașamentului... Ba nu... In fața unității, să se învețe minte, propuse o președintă de grupă, care fusese și ea convocată la această adunare a activului pionieresc din clasa a VII-a, unde se discuta o chestiune „gravă". Jumătate din clasă făcea greșeli de ortografie și de exprimare, iar tovarășa profesoară de romînă era foarte supărată.

— Ei aș — interveni stegara detașamentului. Inseamnă să scoți în careu jumătate de clasă...

— Atunci ce-i de făcut?

— Ce-ar fi să le stîrnim puțin interesul pentu o scriere și o vorbire corectă? interveni cineva cu o voce calmă.

Toate fețele se întoarseră spre aceea care vorbise. O fată blondă, înălțuță, care zadarnic încerca să ia o înfățișare severă. Era Viorica, instructoarea detașamentului lor.

— Uite cum m-am gîndit — continuă ea...

Două săptămîni mai tîrziu, în aceeași clasă.

— Dragi pioniere, începu o fată, membră în colectivul de conducere al detașamentului. V-am convocat astăzi la o adunare. La ordinea de zi:

— ...„Scrierea" — se prezentă, intrînd pe ușă, o altă pionieră, purtînd prinsă de costum o literă mare, frumos caligrafiată.

— ... Și „Vorbirea" — apăru a doua în spatele ei.

— Noi sîntem bune prietene — începu „scrierea" luînd „vorbirea" de mînă. După cum sînt scrisă, tot așa voi fi citită și înțeleasă. Apoi luă o cretă și scrise pe tablă: „Pe cînd tata bătea de zor cuie în capul Lenuței, se născu o idee".

Detașamentul, izbucni într-un hohot de rîs.

— De ce rîdeți — se supără „scrierea". Doar așa a scris în teză Stan Maria, colega voastră!

— Vasăzică, tatăl îi bătea Lenuței cuie în cap — comentă „Vorbirea". Frumos de tot. Dar ce-ai mai scris?

Pe tablă, „scrierea" așternuse cîteva versuri.

Brîncoveanu Constantin
Boier vechi și domn-creștin,
De averi ce tot strîngea
Sultanul, se îngrijea
Și de moarte-l hotăra.

— Cine-l hotăra de moarte pe sultan? Brîncoveanu? se miră „Vorbirea". Eu știam că lucrurile s-au petrecut tocmai invers.

In clasă se iscă un fel de neastîmpăr. Cu toate își aduceau aminte de dictarea în care mai multe făcuseră aceeași greșeală.

— Și toate acestea, din cauza unei virgule puse unde nu trebuie.

Rînd pe rînd, multe pioniere își recunoscură greșelile înfățișate de cele două prietene, „Scrierea" și „Vorbirea".

— Fragment din compoziția elevei Condacu, intitulată „Povestire de iarnă" — anunță acum „Vorbirea".

„Ionel coborî din pat. Inima îi propulsa repede. Fața îi era cam congelată.

In clasă se stîrniră iară rîsete.

— Iată ce înseamnă cînd vrei cu tot dinadinsul să întrebuințezi cuvinte al căror înțeles nici măcar nu-l cunoști — trase concluzia „Vorbirea".

— A propulsa înseamnă a împinge înainte — explică o pionieră.

— ...Și congelată... Auziți! Un băiat cu o față congelată, adică conservată prin înghețare. Se vede că a vrut să spună congestionată.

De aci se născu o discuție asupra întrebuințării firești a cuvintelor, apoi vorbiră despre frumusețea limbii noastre.

Se citiră fragmente din Creangă, Eminescu, Sadoveanu.

Hotărît lucru. Prea puțin citiseră fetele din operele clasicilor. Asta a înțeles-o fiecare. Iată un lucru care trebuia grabnic îndreptat... Și nu era deloc greu. Biblioteca școlii geme doar de cărți.

. . . .

Cînd, la sfîrșitul pătrarului II, Aurelia comunică instructoarei că tezele la limba romînă au fost cu mult mai bune (așa îi spusese profesoara), aceasta zîmbi:

— Vezi? Intîi trebuie să le faci să înțeleagă greșelile. Iar după aceea pot urma alte măsuri.

— Bine, dar critica?...

— Dar ce critică mai bună vrei decît adunarea voastră de atunci? Oare n-au rîs ele de propriile lor greșeli? — Și n-au roșit, în același timp?

A. WEISS

RUGĂM ACTIVELE PIONIEREȘTI SĂ NE TRIMITĂ ȘTIRI DIN EXPERIENȚA LOR SPRE A LE PUBLICA ÎN ACEASTĂ RUBRICĂ.

★

Nu de mult, în regiunea Suceava a avut loc un concurs regional de aeromodele. Printre cîștigători s-a aflat și pionierul Singer Petre din cercul de aeromodele de la Casa pionierilor din Rădăuți.

El a concurat cu un planor de tip 2, ocupînd locul al doilea în concurs.

In fotografie îl vedem pe Singer în atelierul cercului de aeromodele, studiind împreună cu instructoarea cercului, un micromodel cu combustie internă.

★

Biblioteca noastră

Intr-o zi, cam pe la sfîrșitul pătrarului întîi, m-am gîndit că n-ar fi rău să organizăm în clasa noastră o bibliotecă. Desigur, mulți colegi au cărți pe care nu le-au citit decît ei singuri și ar fi foarte bucuroși să citească altele pe care nu le au. Gîndul meu l-am mărturisit și Mariei Dan, președinta detașamentului. Fary Elöd, care era de față, a spus:

— Eu pot să aduc vreo șase cărți. Am „Povestiri" de Turgheniev, „Prieteni buni", „Povestiri din Ural", „Opere alese" de Petőfi și altele.

Președinta detașamentului a promis și ea vreo zece cărți, printre care și „Viața lui Pușchin".

A doua zi, la ora educativă, am discutat din nou despre biblioteca pe care vrea s-o facă clasa noastră, și ne-am pus pe treabă.

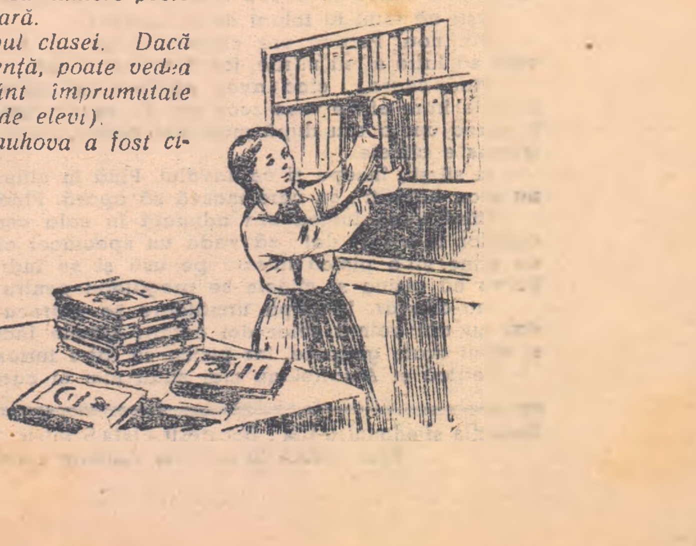
In cîteva zile, mica bibliotecă a ajuns să numere peste 50 volume. Eu am fost aleasă bibliotecară.

Cărțile le păstrăm cu grijă în dulapul clasei. Dacă cineva răsfoiește acum caietul de evidență, poate vedea că, în permanență, peste 20 de cărți sînt împrumutate (deși în clasa noastră sîntem doar 24 de elevi).

„Cartea prieteniei" de I. Karnauhova a fost citită într-o lună de cinci pioniere.

De cînd a luat ființă biblioteca noastră, am ținut și cîteva recenzii. Vreo șase la număr. Ne-a plăcut mult recenzia cărții „Strada mezinului", prezentată de pioniera Tobriș Elena.

După cum se vede, cartea a devenit o bună prietenă a detașamentului nostru.

Ivona BODA
cl. a VII-a Școala maghiară
de 7 ani Alba Iulia

TORTA de ciocolată

de MIHAIL STOIAN

Niculiţă spune în stînga şi-n dreapta:

— Pe mine mă ştie toată tabăra!

— Nu-l credeţi chiar pe de-a-ntregul. E drept că sînt în tabără cel puţin trei băieţi care-l ştiu bine de tot. Nu de alta, dar fiecăruia dintre ei Niculiţă i-a tras cîte-o păcăleală, pe care niciunul n-o s-o uite prea curînd.

Unul dintre cei păcăliţi e Sandu, pe care Niculiţă, într-o zi cînd era de serviciu, l-a sculat cu noaptea în cap, punîndu-l să dea fuga la intrare, unde cică îl aştepta maică-sa venită să-l vadă. Bineînţeles, cînd a ajuns jos, la poartă, Sandu n-a găsit pe nimeni.

Păcăleala pe care i-a tras-o lui Mitiţă a fost şi mai şi. Intr-o zi în care detaşamentul lor a vizitat muzeul Peleş, Niculiţă a umplut pe nevăzute stiloul lui Mitiţă cu apă. Mitiţă trebuia să însemne pe drum impresiile, ca să le treacă apoi în jurnalul taberei. Vă închipuiţi cum a rămas Mitiţă cînd a descoperit că din stilou curgea apă în loc de cerneală.

Alt păcălit e Barbu. Lui îi plac foarte mult animalele. Cît e ziulica de mare face planuri de călătorie prin ţinuturile în care se află cele mai neobişnuite fiare. Odată, Niculiţă a împrumutat de la bibliotecă o carte în care erau înfăţişate fel de fel de animale din toată lumea. I-a dus-o lui Barbu şi-au început s-o frunzărească împreună:

— Vrei să vezi cea mai mare pasăre din lume? a întrebat Niculiţă.

— Da!

— Şi pe cel mai mare măgar din lume, vrei să-l vezi?

Fără să aştepte răspunsul, Niculiţă a întors pagina. Barbu, curios, s-a pomenit privindu-se într-o oglinjoară, pe care Niculiţă o strecurase din vreme printre filele cărţii.

Ei, dar ce să-i faci? Aşa-i Niculiţă! Ii plac păcălelile. Poate că astăzi, de ziua lui, nici nu face să vorbim prea mult despre meteahna lui. De ce să-i stricăm bucuria tocmai acum, cînd se veseleşte că s-a nimerit să împlinească 11 ani chiar aici, în tabără, unde e obiceiul ca fiecare pionier sărbătorit să capete în dar o tortă mare de ciocolată, pe care-o împarte cu tovarăşii. Niculiţă e vesel şi pentru că a primit de acasă o telegramă.

„Să ne trăieşti! La mulţi ani! Mama, tata, Siminel. (Siminel e fratele lui mai mic, singurul din familie care a scăpat pînă acum de păcălelile lui Niculiţă. E prea mic! are doar patru luni. Dar nu-i nimic, Niculiţă e răbdător: aşteaptă să mai crească...).

Niculiţă s-a mirat, venind în sala de mîncare, că nu i-a mai găsit la masă pe cei cu care stătea de obicei, ci... pe cine credeţi? Pe Sandu, pe Mitiţă şi pe Barbu.

— La mulţi ani! i-au spus ei în cor.

— Mulţumesc! Dar ce căutaţi voi aici?

— S-au schimbat locurile la mese...

Niculiţă n-a prea mîncat cu poftă, deşi cei trei băieţi se purtau cît se poate de frumos cu el: îl serveau primul, îi spuneau tot felul de glume... Gîndul lui zbura însă la torta de ciocolată pe care, aşa cum era obiceiul, trebuia s-o capete la sfîrşitul mesei.

Masa se isprăvise de destulă vreme şi nimeni nu se arăta cu torta. Privirea iscoditoare a sărbătoritului întrebă parcă:

— Ce o fi?

— Mă duc eu să văd! s-a grăbit Sandu să dea fuga la bucătărie.

Tiii, cum au mai strălucit ochii lui Niculiţă cînd l-a văzut întorcîndu-se cu torta mult aşteptată.

— Vă dau şi vouă cîte o felioară...

— Nu, mulţumim! a răspuns Barbu pentru toţi, şi băieţii s-au făcut nevăzuţi

Ei, de asta-i păsa lui Niculiţă! A tăiat uşurel o felie groasă şi a început să înfulece de zor. Dar parcă i s-a înţepenit limba în gură, nu alta: torta avea un gust tare ciudat şi era mai sărată decît apa mării. A mai tăiat o felie — din altă parte — a mai înghiţit o bucăţică dintr-însa şi ce să vezi? Acum torta nu numai că era sărată, ci avea şi gust de ceapă, şi de usturoi, ba şi de mămăligă.

Tare s-a mai înfuriat Niculiţă, dîndu-şi seama că fusese tras pe sfoară şi-n locul tortei de ciocolată căpătase una umplută cu ceapă, cu usturoi şi mămăligă sărată!

Furios, a ţişnit spre dormitor, sărind cîteva trepte deodată. A trîntit uşa de perete şi... Băieţii din dormitor s-au repezit spre el, l-au îmbrăţişat, i-au strîns mîinile, l-au bătut pe umeri, prieteneşte, şi mai ales i-au mulţumit pentru torta cea adevărată, de ciocolată, care, după spusele tuturor, era grozavă şi pe care poznaşii de Barbu, Mitiţă şi Sandu o împărţiseră tuturor, ca din partea lui.

Faţă cu asemenea întorsătură a lucrurilor, Niculiţă s-a apropiat de masă, să mai apuce şi el măcar o bucăţică. Sandu i-a sărit înainte, întinzîndu-i două felii şi strigînd:

— Porţie dublă pentru sărbătorit, şi de trei ori „ura", tot pentru el!

Băieţii au strigat „ura" din toate puterile lor. Şi cum să n-ai putere după ce-ai mîncat o asemenea tortă de ciocolată, ca-n tabără?

UN CÎINE ŞI O PISICĂ

de SONIA LARIAN

In ziua carnavalului, Petrică a primit o mască de cîine, iar prietenul său, Amariei, una de pisică. Amîndoi săreau, ţipau, rîdeau, se duceau mereu în faţa oglinzii şi de fiecare dată se minunau de parcă atunci şi-ar fi văzut pentru prima oară masca.

Dar asta nu era nimic. Cînd Petrică, să zicem, se obişnuia în sfîrşit cu gîndul că arată ca un cîine, iar Amariei ştia şi nu se mai mira că e pisică, începeau în schimb, amîndoi, să se minuneze unul de celălalt: ia uite ce caraghios e Petrică, are o mutră de cîine, zicea Amariei, iar Petrică murea de rîs cînd se uita la mutra de pisică a lui Amariei.

— Vezi că te trag de mustaţă! Ce mai faci pisicuţo? Pis, pis, pis... se maimuţărea Petrică; Amariei îi răspundea:

— Dar tu, javră? Hau — hau!

— Zîtt!

— Marş de-aici, potaie!

După ce s-au plictisit să mai rîdă unul de mutra celuilalt, le-a venit altă idee: ce-ar fi să schimbe măştile? Să fie acum Petrică pisica, iar Amariei cîinele! Zis şi făcut. Din nou, fiecare a început să alerge la oglindă şi să se minuneze că e pisică sau cîine, apoi să rîdă de mutra de cîine sau de pisică a celuilalt.

— Ce zici, parcă îmi stă mai bine masca de pisică? se bucura Petrică.

— Ştii ce? Stai să le schimbăm de tot, hotărî Amariei. Ţie, masca de pisică îţi vine ca turnată, iar mie îmi place asta de cîine. Vreau să mă duc la fata aia care a rîs de mine ieri la masă şi s-o sperii. O să latru la ea, să vezi ce-o să mai rîdem! Pe toţi am să-i sperii, ai să vezi... Mă reped la ei pe sub masă, aşa... Hau, hau! (aici Amariei se aşeza în patru labe şi începea să latre şi să mîrîie) şi-i prind de picior. Ce-o să mai rîdem.

Apoi începură să se exerseze, unul să latre şi să mîrîie, celălalt să toarcă, să scoată ghiarele şi să miaune. Dar tocmai cînd observară amîndoi că au ajuns la o măiestrie desăvîrşită în arta lătratului şi a mieunatului, nu ştiu ce le-a venit deodată să se răsgîndească din nou.

— Ştii ce, măi Petrică? spuse Amariei. Nu vrei să iei tu mai bine masca de cîine? Parcă îţi şedea mai bine. Eu m-aş mulţumi şi cu aia de pisică.

Aşa că totul fu reluat de la început.

Din nou, Petrică era cîine iar Amariei pisică, din nou, Petrică învaţă să latre şi să mîrîie, iar Amariei să toarcă şi să scoată ghiarele.

Pînă seara, cînd avea să înceapă carnavalul, îşi mai schimbară măştile între ei de vreo zece ori. Ba se răzgîndea Petrică, ba Amariei, ba îi părea unuia rău după mustăţile pisicii, ba îi părea celuilalt că tot mai frumos e cîinele.

In sfîrşit, începu şi carnavalul. Pînă în ultima clipă, Petrică şi Amariei nu erau hotărîţi cu care mască să apară. Pînă la urmă se hotărîră.

Cînd toată lumea era adunată în sala cea mare în care se dansa, copiilor le-a fost dat să vadă un spectacol ciudat. La un moment dat, un cîine şi o pisică intrară pe uşă şi se îndreptară spre mijlocul sălii. Părea că pisica şi cîinele se pregăteau pentru ceva.

Intr-adevăr, în clipa următoare se petrecu ceva cu totul neobişnuit, dar nu din voinţa celor doi actori: cîinele începu să miaune, să scuipe şi să-şi arate ghiarele, iar pisica să latre furios.

Petrică şi Amariei nu mai ştiau nici ei care e cîinele şi care pisica.

Despre pionierii din tabăra Sinaia care au făcut jurnalele de zi

de HORIA ARAMĂ

La Sinaia, cititori,
Pictorilor amatori
O idee le veni:
— Facem un jurnal de zi!
— Şi nu unul — două!
— Pe caiete nouă!
— Să fie veline,
De-o sută de file,
Să nu se termine
In cîteva zile!

Le-au găsit cu mare zor,
Le-au pus scoarţe şi cotor,
Le-au vopsit de patru ori,
Le-au făcut chenare ·
Şi-au scris mare-mare
Pe fiecare,
Cu roş şi gri:
„Jurnal de zi"
şi
„Jurnal de zi".

Toată tabăra veni,
Pictorilor mulţumi,
Le ură un „la mai mare"
Şi se duse la plimbare.
Chiar şi eu cînd am picat
Musafir,
Inima nu m-a răbdat
Să n-admir
Capodoperele lor
In culori —
Şi să nu vi le descriu
Cit mai viu!

Dar mai e un fapt mărunt,
Un minuscul amănunt:
Că jurnalul magistral,
Doar cu numele-i jurnal,
Că-năuntrul lui,
Scris nimica nu-i!
Nici despre focuri,
Nici despre jocuri,
Nici de serbări,
Nici de plimbări,
Nici de carnaval
Nu scrie-n jurnal!

Filele fine
Stau neatinse,
Pure, veline;
Ce minunat!
Sînt mătăsoase,
Albe, ca ninse, —

Dar plicticoase
Ca un căscat!
Te miri tu, pionier,
Că ele zac şi-acu
Intr-un ungher?
Eu unul — nu!

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scînteii, tel. 7.61 00 7 60 10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii, „I. V. Stalin". SIAS — 3452 — 52